

forskellig Maade tilfredsstillende, som den højtærede Minister synes at mene, men vi har dog fundet, at den var af en saadan Art, at vi trods Manglerne dog af Hensyn til Princippet kunde have givet den vor anbefaling — hvis en bestemt Betingelse var opfyldt.

Der kommer nemlig til syvende og sidst et Punkt, hvor man siger: Nej, naar dette ikke kan opnaas, maa Lovforslaget gaa sin Gang uden vor anbefaling. Det er det, som er sket, idet man ikke har villet sikre dem, der nu er over 50 Aar, den Adkomst — jeg skal gerne sige Adkomst — til at faa Alderdomsunderstøttelse, som de nu har. Thi hvad man nu end vil mene om, hvad den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov byder de gamle, er det dog givet, at der vil være en Mængde 60-aarige, hvis Kaar er af den Art, at enhver Kommunalbestyrelse vilde mene, at de burde have Alderdomsunderstøttelse, og som derfor havde en fuldkommen lovmæssig Ret til at kræve det og vilde faa det, men disse, de allerfattigste, de allerringest stillede, har ifølge dette Lovforslag ingen Ret før 5 Aar senere. Det er dette, jeg har ment er en saadan Forringelse af den nugældende Ordning, hævdet ved Lov, sikret ved Tilsegn andetsteds, at vi maatte have i alt Fald en Overgangstid. Jeg har hævdet Princippet: de 60 Aar som det, der burde vedblive at bestaa, og jeg har derfor heller ikke kunnet forsone mig med Ministerens Overgang til et andet Aar; men naar Tinget har besluttet, at det skal være det 65de Aar, vil vi gøre, hvad vi kan, for dog i alt Fald at gøre Overgangen til dette nye Aar saa rimelig som muligt, saa at den ikke kommer til at hvile med for stor Tynge paa de vedkommende.

Den højtærede Minister sagde, at han vidste ikke, hvem der havde Ansvaret for den store Kundgørelse, jeg oplæste en Del af. Den fandtes i den danske Presse i Sønderjylland, der opfordrede til at stemme, som en Begrundelse for at stemme dansk, og jeg tør derfor mene, at det er Danskheden, som har Ansvaret for det Løfte, der derigennem er givet. Der er givet en fuldkommen rigtig Fremstilling af, hvorledes Tilstanden var i Danmark, og jeg haaber, at man ved denne rigtige Fremstilling af Kaarene i Danmark ogsaa har vundet Stemmer for Danmark hos Folk, som ellers kunde staa tvivlende. Dette, at man har givet en rigtig Fremstilling af de danske Tilstande, kan selvfølgelig ikke udelukke, hvad Ministeren ligesom an-

tydede, at man gaar med til Reformer paa disse Omraader. Men hvor man paa et bestemt Punkt har paapeget, at Folk i Danmark har en Fordel fremfor i Tyskland, idet man siger: I Danmark faaar man Alderdomsunderstøttelse ved det 60de Aar, i Tyskland først ved det 65de, skal man være forsigtig med at ændre et saadant Forhold; thi gør man det, vil der uvilkaarligt opstaa Misfornøjelse med, at noget er stillet i Udsigt, som ganske kort efter borttages.

Alt dette er Aarsagen til, at vi ikke kan stille os anderledes med Hensyn til dette Lovforslag, end vi har gjort, idet vi har ført et Forsvar for dets Principper og et Angreb paa Princippernes Udførelse, og derfor siger vi: Vi kan ikke stemme for Lovforslaget og ikke tage Ansvaret for dets Udformning.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Rode gør mig opmærksom paa, at der er Mennesker, som fødes i rige Kaar uden egen Fortjeneste, og andre, som fødes i smaa Kaar. Det er en Sandhed, som længe har staaet mig klart, og den forekommer mig i og for sig ikke at være relevant for Afgørelsen af det foreliggende Spørgsmaal. Der er bl. a. den lille Bibemærkning at gøre, at de, som fødes i rige Kaar, og som uden egen Fortjeneste bliver velhavende, heller ikke faar nogen Understøttelse af det offentlige, de betaler tværtimod i et vist lille Land Formue- og Indkomstskatter, som tilsammen overstiger deres aarlige Indtægter. Det, som er det afgørende her, har slet ikke noget med rig eller fattig at gøre, det er udelukkende et Principspørgsmaal om Forsørgelse af de gamle. Jeg kan ikke se rettere end, at Alderdom i Virkeligheden er en Form for Invaliditet, det er en tidsbestemt Invaliditet, en Invaliditet, som, hvis Mennesket ikke dør, med klippefast Sikkerhed indtræder til et vist Tidspunkt, og det forekommer mig, at det eneste rette og rimelige vilde være at løse Spørgsmaalet om Forsikring mod denne Aldersinvaliditet ud fra ganske samme Principper som dem, ud fra hvilke man løser Spørgsmaalet om den tilfældige Invaliditet.

Anders Lebeck: Det ærede Medlem Hr. Rode har fremdraget et Opraab fra Afstemningstiden. Jeg ved ikke, hvor det hidrører fra, men jeg ved godt, at i Afstemningstiden skildrede man Danmark som et Sted, hvor der var lyst og godt at være, og de Løfter, vi dér har givet, v-